

İNTİKAMIN ANATOMİSİ

SUE ŞİMŞEK

mümkin kitap

*Kitap, insanlığın
en büyük icadıdır.*

www.mumkunkitap.com
info@mumkunkitap.com

 /mumkunkitap

 /mumkunkitap

Bu kitabın tüm yayın hakları

Mümkin Kitap'a aittir.

*Bütün yayın hakları saklıdır. Tanıtım
amaçlı olarak kaynak gösterilmek
suretiyle yapılacak kısa alıntılar dışında
hiçbir şekilde Mümkin Kitaptan yazılı
izin alınmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde ve
yöntemle kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

Mümkin Yayıncılık

Sertifika No: 80431

Altintepe Mah. İstasyon Yolu
Sok. No: 3 İç Kapı: 1
Maltepe-İstanbul / Türkiye
Tel: 0535 279 10 63

Yayın No: 6 | Roman: 3

İNTİKAMIN ANATOMİSİ

SUE ŞİMŞEK

1. Baskı, 2026

ISBN: 978 625 933 687 9

Mümkin Kitap® bir ©Mümkin Yayıncılık Eğitim Danışmanlık
ve Organizasyon Sanayi Ticaret Ltd. Şti. markasıdır.

KİTAP KÜNYE

Editör ve Yayına Hazırlayan: **Çağla Özkan**

Düzeltilmen: **Ayşen Atalay**

Kapak Tasarım: **Sezen Çağlı**

Sayfa Düzeni: **Sezen Çağlı**

YAYINEVİ KÜNYE

Kurucular: **Serda Kranda Kapucuoğlu ve Yaprak Çetinkaya**

Genel Koordinatör: **Banu Karaman**

Yönetici Editör: **Çağla Özkan**

Sena Ofset Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45030

Yakuplu Mah. 194. Sok. Blok No: 1 İç Kapı No: 465 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0212 886 83 30

YAZAR HAKKINDA

İnsan zihninin karanlıkta bıraktığı odalara, bastırılmış duygulara ve görünen gerçeğin ardında saklanan hikâyelere ilgi duyan Şimşek, mesleğinin ona kazandırdığı ayrıntıları görme, bütünü parçalarından kurma ve görünmeyeni sorgulama alışkanlığını zamanla edebiyatına taşıdı.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi İç Mimarlık Bölümü'nden mezun olan Şimşek, uzun yıllar mimarlık ve tasarım dünyasında çalıştı. Üzerinde çalıştığı romanlarında suçun kendisinden çok, insanı o suça götüren yolu; iyilik ile kötülük arasındaki sınırın hangi noktada silikleştiğini ve insan zihninin kendi gerçeğini nasıl yaratabildiğini araştırıyor. Psikolojik gerilim ve suç edebiyatını; tıp, bilim ve insan psikolojisiyle buluşturan *İntikamın Anatomisi*, yazarın yayımlanan ilk romanıdır.

Sue Şimşek, yaşamını Amerika Birleşik Devletleri'nde sürdürmekte ve yeni romanları üzerinde çalışmaktadır.

İNTİKAMIN ANATOMİSİ

İlk *yalanı* ne zaman söyledin?

SUE ŞİMŞEK

mümkün kitap

TEŞEKKÜR

Bir kitabın kapağında tek bir isim yazıyor olabilir. Ama hiçbir kitap gerçekten tek bir insan tarafından yazılmaz. *İntikamın Anatomisi* benim zihnimde doğdu fakat bugün elinizde tuttuğunuz kitaba dönüşürken yolu çok kıymetli insanlarla keşişti.

Her şeyden önce Filiz Kağızman'a...

Bazen bir insan hayatınıza girer ve farkında olmadan hikâyenin yönünü değiştirir. Filiz, bu kitabın yayınevine uzanan yolunu açan, doğru insanların birbirini bulmasına vesile olan kişiydi. Belki bugün *İntikamın Anatomisi*'ni elinizde tutabiliyorsanız, o hikâyenin başlangıç noktalarından birinde onun izi var. Bunun için sana daima minnettar olacağım.

Erhan ve Ümit Şimşek'e...

Bir yazarla aynı evde yaşamamanın kolay bir şey olduğunu sanmıyorum. Bazen fiziksel olarak yanınızda olup zihnen başka bir dünyada yaşayan, gecenin bir saatinde aklına gelen tek bir cümle için ortadan kaybolan ve gerçek insanlardan çok hayalî karakterlerin problemleriyle uğraşan birine gösterdiğiniz sabır

için... Hayallerimi hiçbir zaman kmsemiiğiniz ve bana her koşulda inandığınız için teşekkür ederim. Siz benim en güvenli yerimsiniz.

Benim varoluş sebebim annem emen'e desteklerinden dolayı çok teşekkür ederim.

Ve anneannem Nurten'e...

Bu kitabı sana yetiştiremedim. Ama içindeki her kelimede senden bir parça var. Şimdi adını, sonsuza kadar yaşayacağıın bir yere bırakıyorum.

Ve sonra bu kitabın yolculuğunda karşıma olağüst bir ekip çıktı.

Yayınevimizin kıymetli sahipleri Yaprak etinkaya ve Serda Kranda Kapucuoğlu...

Bir dosyanın içindeki dünyayı görüp ona inanmak ve o dünyayı gerçek bir kitaba dönüştürmek için çıktığınız bu yolculukta bana verdiğiniz güven için teşekkür ederim.

Sevgili editörüm ağla zkan...

Sanırım en büyük teşekkrlerden biri sana ait. Cmlerimin, karakterlerimin, bitmek bilmeyen değışikliklerimin ve muhtemelen zaman zaman benim de bütün kahrımı büyük bir tevekkülle ektiğın için... Bir yazarın metnine dokunurken onun sesini kaybetmemesini sağlamak çok özel bir yetenek. Bu hikyeyi benimle birlikte defalarca söküp yeniden diktğın, gerektiğinde karşıma getiğın ve *İntikamın Anatomisi*'ni olabileceğı en iyi hâline getirmek için benim kadar mücadele ettiğın için teşekkür ederim.

Dünya tatlısı genel koordinatörümüz Banu Karaman...

Her şey birbirine girmek üzereyken bile işleri yoluna koyabilen sakinliğin, enerjin ve bu süreç boyunca gösterdiğin sonsuz ilgi için iyi ki varsın.

Ve kitabın yüzünü yaratan baş tasarımcımız Sezen Çağlı...

Benim kelimelerle anlatmaya çalıştığım dünyayı görsel bir dile dönüştürmek kolay değildi. Olağanüstü yeteneğin, sabrın ve hayalimdeki *İntikamın Anatomisi*'ni kapağına kadar taşıyabilme becerin için sana ayrıca teşekkür ederim.

Sonra bir gün etrafıma baktım.

Filiz... Yaprak... Serda... Çağla... Banu... Sezen... Ve fark ettim ki bu kitabın etrafında, birbirinden güçlü kadınlardan oluşan müthiş bir kadro vardı. Ben onlara kendi içimde “Amazon kadınları” diyorum. Her biri başka bir yerinden tuttu bu kitabı. Biri kapıyı açtı, biri metni güçlendirdi, biri düzeni sağladı, biri ona bir yüz verdi, diğerleri onun basılı bir kitaba dönüşmesine inandı. Ve sonunda benim zihnimde başlayan bir hikâye, hepimizin emeğinden geçen gerçek bir kitaba dönüştü.

İyi ki yollarımız kesişti.

Son teşekkürüm ise size, okurlarıma...

Çünkü bir kitap yazıldığı gün değil, biri onu okumaya başladığı gün gerçekten yaşamaya başlar. Ben Leyla'nın hikâyesini buraya kadar getirdim. Şimdi sıra sizde.

Yazarın Notu:

Bu kitapta yer alan tüm kiři ve olaylar hayal ürünüdür.

*Bir cerrahın en keskin silahı ne bisturi ne de zehirdir;
gerçek öldürücülük gücü, elindeki çelikte değil,
damarına kadar işlemiş soğukkanlılığındadır.*

HER ŐEYİN BAŞLADIĞI GÜN

Prof. Dr. Leyla Deniz Arman, Bellevue Hastanesi'nin sabah vardiyasına adımını attığında Őehir henüz uyanmamıŐtı. Hudson'dan gelen rüzgâr otomatik kapıların arasından içeri ince kesikler gibi süzölüyor, antiseptiğin keskin kokusuna metalik bir serinlik ekliyordu. Koridorlar steril bir sessizlikle doluydu, zeminde yankılanan adımlardan boğuk sesler yükseliyordu. New York, dıŐarıda taksi kornalarıyla daha yeni yeni uyanırken içeri de monitörlerden gelen düzenli sesler hâkimdi. Birindeki ritmin ŐaŐması bir hayatın durmasına neden olabilirdi. 06.41. Duvar saatleri kanun gibi tıklıyordu. Saat burada sadece zamanı ölçmez; kararların mesafesini, tereddüdün bedelini de ölçerdi. Bir dakikalık gecikme yahut erken müdahale koca bir hayatı belirlerdi.

Leyla beyaz önlüğünün cebindeki kalemi yokladı. Babasından kalan ve yıllardır avuç içinin izini taşıyan ince çelik gövdesi yapılacakla yapılmayacak, cerrahla insan, kalple veri arasındaki çizgiyi belirliyordu. Yazmanın ötesinde sınır çizmek için vardı. Çünkü Leyla, çizgilerin yaşattığına ya da öldürdüğüne inanırdı. Bu nedenle her sabah, ritüele dönüşen alışkanlıkla ilk olarak kalemine dokunur, ardından sanki o çizgilerin sesini duymak istercesine stetoskopunu takardı boynuna. Her sabah cebindeki

o metal silindire dokunmak, ellerinin titremediğini ve güçlü olduğunu hatırlamanın bir yoluydu.

Yanından geçen asistanlar, “Günaydın hocam,” diye fısıldarken Leyla, göz ucuyla her birinin yorgunluk seviyesini, ellerinin titreme eşiğini, kahveye ihtiyaç skorunu not eder gibi baktı. Birinin gömleği buruşmuştu, belli ki nöbeti ağır geçmişti. Diğerinin göz altları morarmış, saçları düzensizdi; muhtemelen sabaha kadar monitör başında kalmıştı. Küçük detaylardı bunlar ama rutin bir günün başlangıç semptomlarıydı. Rutin, onun sakinliğiyle başlar, nöbetin son kırıntıları onun suskunluğunda erirdi. Asistanlardan biri dosya taşıyor, diğeri monitörlerden gelen verileri gözden geçiriyordu. Hepsi farkında olmadan onun ritmine uyuyordu. Leyla yürüdükçe koridorun temposu da daha dikkatli, ölçülü ve cerrahi bir soğuklukta değişiyordu. O, Bellevue için sadece bir profesör olmakla kalmamış, disiplinin vücut bulmuş hâline dönüşmüştü. Her sabah aynı saatte, adımlarının ritmi bile değişmeden gelir, aynı köşede durur, aynı nefesi verir, sonra bütün günün akışını yeniden yazar gibi işe başlardı. Odasına gitmek üzere asansöre doğru hızlı ve kararlı, asker disiplini adımlarla yürürken parmak uçları cebindeki kalemin çizgisine değdikçe, zihninin içindeki kaos bile hizaya giriyordu. Ta ki bu sabah, sessizliği aşan iki kısa “bip” sesi o düzeni kesene kadar.

Önünden geçtiği odalardan birindeki monitörün sesi iki kez yükseldi. Leyla aniden durup başını sesin geldiği yöne çevirdi. Koridorun ucu bulanıklaştı. Beyaz duvarlar genişledi, antiseptiğin kokusuna karışan hafif yanık plastiğin keskinliği, içini garip şekilde ısıttı. Sanki o koku, başka bir sabahın kokusunu taşıyordu içinde. Monitörden gelen sesler yıllardır kapalı duvarın kapının açılış sesiydi. Ses, zorlanarak çevrilen anahtar gibi

dönüyordu zihninde. Tüm dirayetiyle açılmaması için dirense de kapı aralandı.

İçeri, Boston sabahlarını andıran solgun ışığın ardından, kahve makinesinin uzaktan gelen fokurtusu, kızarmış ekmek kokusu, sonra da pudralı, neredeyse hastane kokusuna benzer parfümü girdi. Zemin ayaklarının altından kaydı. Paslanmaz çelik, bir anda cilalı parke oldu. Koridorun sonundaki pencerede New York'un gri gökyüzü eriyip yerini Boston'ın karlı sabahına bıraktı. Bir anlığına, Leyla hem Bellevue'nün koridorundaydı hem de otuz sekiz yıl önceki o sabahın kapı eşiğinde. Göğsünün derinliklerindeki eski yaranın yer değiştirdiğini hissediyordu. Uzun zamandır düşünmediği hatta unutmuş olmayı tercih ettiği şey, zihninin karanlık köşesinde sessizce kıpırdanmıştı. Bazı günler, insan ne kadar uzağa giderse gitsin; geçmiş, karşısına çıkmanın bir yolunu buluyordu. Leyla, bu duyguyu her ne kadar bastırmak istese de babasının öldüğünü bir kez daha hatırladı. Sonra bir an başka bir zamana ait olan annesinin sesi yükseldi zihninde, "Senin içinde iki ülke var, Leyla. Biri aklın, biri kalbin... sesin daha fazla devam etmemesi için başını hızla iki yana salladı ama geçmiş, uzun süre susmuş bir nehrin yeniden yatağını bulması gibi akmaya başladı. Kaçmak istediği babasının ölmüş olması değil, ölüm hâliydi.

ÖLÜMÜN RİTMİ

Cam kenarındaki radyatörlerin uğultusu pencereye vuran kalbi ısıtmaya çalışıyordu. Kar büyük bir beyazlıkla sokağın üzerini örtüyor, pencerenin buğusunda küçük bir çocuk eliyle çizilmiş kalp şekli donuyordu. Sokak lambalarının sarı ışığı, yağın karın altında titreyerek gecenin sessizliğini daha da derinleştiriyordu. Sekiz yaşındaki Leyla, gri battaniyesine sarılmış hâlde oturma odasında Boston'ın kışına bakıyor, babasının dönüşünü bekliyordu. Normalde çoktan uyumuş olurdu. Evin Filipinli bakıcısı Maria, örgü örerken ona, “Baban birazdan gelir,” dese de kendisi de buna pek inanmıyordu. İlerideki yemek masasına buruk bir bakış attı. Bir zamanlar Cem Arman yorgun dahi olsa kurulan masaya oturur, tatlı bir müzik eşliğinde ailesiyle vakit geçirirdi. Zamanla bu durum giderek azalarak yerini nedeni bilinmez bir sessizliğe bırakmıştı. Eşi Claire de sessizliğinin gizli tanığı olmuştu sanki.

Dr. Cem Arman, İzmir'in sığağından Harvard'ın soğuk amfilerine tam bursla gelen ilk Türk öğrenciydi. Ve şimdi Massachusetts General Hospital'da kalplerle uğraşıyordu. Genç yaşında herkes onun bir dâhi olduğuna inanıyor, “Kalbi onaran adam,” olarak anılıyordu. Ama bu ünvanın içindeki ironiyi

hiçbir zaman aşamadı. O, kalpleri durmadan onarıyordu, lakin kendi kalbini susturmayı hiç başaramamıştı.

Leyla'nın annesi Claire ise Amerikalı bir hemşireydi. Kocasını Cem ile yoğun bakımda tanışmışlardı. Monitörlerin arasında telaşla dolaşırken Cem, hastanın kaybıyla sonuçlanan bir ameliyat sonrası yorgunluk ve vicdan krizinden çöküp kaldığında, Claire'in eli uzandı ona. Hasta, hastaneye çok geç getirilmiş, kalbi çoktan durmaya karar vermişti. Ama Cem'in ellerinde kayıp giden her can, yıllar önce bir başka kıtada duran en değerli kalbin sesini taşıyordu; babası Mehmet Arman'ın kalbini. Tıp fakültesinin üçüncü sınıfındayken, babası kalp krizinden ölmüştü. Cem, sınav haftasındaydı. Dönemin son ameliyat demosunu kaçırmamak için Türkiye'ye dönememişti ve bu sırada babasının ani ölüm haberini almış, cenazeye bile yetişememişti.

Mehmet Arman, İzmir'de küçük bir devlet hastanesinde teknisyen olarak çalışıyordu. Cem ne zaman hastaneye onu ziyarete gitse, onu seven doktorlardan birinin boynuna taktığı stetoskopla babasının kalbini dinlerdi. Bir oyun gibi gözükene bu an, Cem'in hayatının fotoğrafıydı aslında; babası makineleri çalıştırırken Cem, babasının kalbinin ritmini dinliyordu. Yıllar sonra, üstelik doktor olmasına bir adım kalmışken babasını kalp krizinden kaybetmek ve onun yanında bile olamamak, hassas bir yapısı olan Cem'in içinde derin bir yara açmıştı. Sonrasındaki her görece başarısızlıkta o yarayı kanatıyordu. İşte böyle bir anda, duygularının dalgasında başını suyun üstünde tutmaya çabalarken Claire, farkında olmadan nabzını ölçmek için elini biraz fazla uzun tutmuştu. O temasta, Cem ilk kez sakinleştiğini hissetti. Sonra konuşmalar, kahveler, sabah nöbetleri... Birbirlerini tanıdıkça anladılar ki ikisi de hastalığı tedavi etmekten çok hastalığa dönüşmüş hayatlarını birbirleriyle düzeltiyorlardı.